

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

De stad van de grote Koning

Deze maand:

- 1 **Van de redactie**
- 2 **De oude profeet te Betel**
- 4 **Het gebed om regen**
- 6 **De eindtijd**
- 7 **Belangrijke steden in het leven van Paulus (1)**
- 8 **Het Hooglied**
- 9 **Over de ontmoeting tussen Isaak en Rebekka**
- 10 **David in het land van de Filistijnen**

Dit wordt voor mij persoonlijk een heel bijzondere zomervakantie – natuurlijk als de Heer het wil en wij leven. Zoals het er nu uitziet, wordt het ontspannen én studeren. Eerst twee weken ontspannen in Frankrijk – dat heb ik vaker gedaan – en daarna twee weken studeren aan de Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem. Dat laatste is vooral iets waar ik buitengewoon naar uitkijk! Ik ga een in het Engels aangeboden zomercursus volgen over de archeologie van het Nieuwe Testament. Deze cursus behelst zowel het volgen van colleges als het bekijken van allerlei plaatsen, die zichtbaar maken hoe met name de Romeinen (en andere volken) hun zichtbare sporen hebben achtergelaten in wat nog over is van de wereld van de 1^e eeuw. De cursus wordt gegeven door een seculiere Joodse archeoloog, die echter, zo las ik in recensies van eerdere cursisten, het Nieuwe Testament beter kent dan menig christen. Ik verheug mij daar zeer op! Kennelijk heeft het geheel ook een hoog niveau, want ik heb allerlei documenten en verklaringen van derden over mijn eigen studieniveau moeten opsturen voordat ik te horen kreeg dat ik was toegelaten. Ik verheug mij ook op het contact met medecursisten. Onder hen zullen gelovigen en ongelovigen zijn, en ik bid om wijsheid om met beide groepen om te gaan, en in de contacten te tonen van Wie ik ben, en Wie ik ook dien! Dat laatste hoop ik natuurlijk ook bij mijn gelovige medecursisten te zien.

Natuurlijk ben ik van plan u, bij leven en gezondheid, in later nog te schrijven artikelen in Rechtstreeks te laten delen in wat ik hoop te leren. Aan de andere kant weet ik ook wel dat het niet per se nodig is in Israël te zijn geweest om te genieten van het Woord van God en de Heer te dienen en te aanbidden. Sterker nog, de beide keren dat ik tot nu toe door Jeruzalem gedwaald heb, drongen zich aan mij de woorden van de engel op, die na de opstanding van de Heer

tegen de vrouwen zei: 'Hij is hier niet, want Hij is opgewekt!' (Matt. 28:6). Desondanks blijft het een uniek land en blijft Jeruzalem een unieke stad, omdat wij weten dat de Heer Jezus vandaaruit zal gaan regeren. En heeft Hijzelf de stad niet aangeduid als 'de stad van de grote Koning' (Matt. 5:35)? Daarvan is nu natuurlijk nog weinig te zien. Maar wie de profetieën heeft bestudeerd, weet ook: Hier zal het gebeuren!

Mozes, de man Gods, wilde dolgraag het land betreden waar hij de Israëlieten naar toe leidde. Maar God heeft dat niet goed gevonden, omdat Mozes op een belangrijk moment ongehoorzaam geweest was aan het woord van God. Mozes had niet tegen de rots *gesproken*, maar *deze geslagen*. Toch heeft Mozes later het land mogen zien, maar dan wel zonder erbinnen te gaan. God zei immers tegen hem: 'Want u zult het land vóór u zien liggen, maar daar niet binnengaan, het land dat Ik de Israëlieten geven zal' (Deut. 32:52). Mozes is er echter nog weer later wel degelijk geweest, en dat op een heel bijzonder moment, en in heel bijzonder gezelschap. Bij de verheerlijking op de berg, een hoge berg zelfs, werd de Heer Jezus in het bijzijn van de discipelen van gedaante veranderd. Zijn gezicht straalde als de zon, en Zijn kleren werden wit als het licht. En dan zien we dat daar Mozes en Elia aan de discipelen verschenen, maar deze beide dienstknechten spraken, ja, onderhielden zich niet met hen maar met de Heer Zelf! We weten ook waarover ze spraken, en waarover dus ook Mozes heeft gesproken: over de uitgang die de Heer Jezus zou volbrengen in Jeruzalem (zie voor dit laatste detail Luc. 9:31). Zo kwam de stad van de grote Koning in beeld, maar ook het lijden dat juist daar over de Heer zou komen, en waarop wij mogen terugkijken.

Namens de redactie wens ik u allen een gezegende vakantieperiode toe, Gerard Kramer

DE OUDE PROFEET TE BETEL

1 Koningen 13

'Ruk mij niet weg met de goddelozen en met allen die onrecht bedrijven, die van vrede spreken met hun naaste, terwijl er kwaad is in hun hart' (Ps. 28:3).

'U, HERE, zult hen bewaren, U zult hen beschermen tegen dit geslacht, voor eeuwig' (Ps. 12:8).

De scheuring van het rijk

De boeken Koningen en Kronieken geven de geschiedenis weer van Gods getuigenis op aarde, zoals het aan de verantwoordelijkheid van het falende en verdeelde volk was overgelaten. 2 Koningen 17 bevat een treurige opsomming van de toenemende verharding van het volk van God, vanaf de uittocht uit Egypte tot op het ogenblik dat de Here het hele huis van Israël verwierp. Hij vernederde hen en gaf hen over in de macht van plundersaars, totdat Hij hen van Zijn aangezicht had weggeworpen (2 Kon. 17:20). Het ontstaan van het tienstammenrijk en de verdeling van het rijk was een rechtvaardige straf, die door de Here aan Salomo en Israël werd opgelegd (1 Kon. 11:9-13). Sinds die tijd heeft God het volk nog verdragen tot op de komst van Christus. Hij heeft het voortdurend gewaarschuwd door de dienst van Zijn profeten; en toen Hij een klein deel naar Juda terugbracht na de Babylonische ballingschap, openbaarde die gunst alleen maar de verharding van het volk. Dit opende echter de mogelijkheid om de Messias te zenden, hoewel het volk de lankmoedigheid¹ en de genade van God heeft veracht en de Vorst van het leven ter dood heeft gebracht.

De profeet Natan vormde de schakel tussen de regeringen van David en Salomo, maar zijn dienst hield op toen alles goed geregeld en bevestigd was overeenkomstig Gods wil. Geen enkele profeet oefende een dienst uit onder Salomo, zolang de koning trouw bleef. Tijdens zijn lange regering zien we ook geen enkel wonder gebeuren door middel van de profeten. Aangezien de relatie van God met Zijn gezalfde meestal van directe aard was, was de Here tweemaal aan Salomo verschenen. Gods Woord herinnert hieraan in 1 Koningen 11:9. Toen Salomo het verbond en de inzettingen van Jahweh had verlaten, werd de profeet Achia niet naar de koning gezonden en evenmin naar het volk, maar naar Jerobeam, zoals geschreven staat: *'En die beiden waren alleen op het veld'* (1 Kon. 11:29). De toekomstige koning van Israël moest uit de mond van

de profeet vernemen wat zijn toekomst zou zijn, terwijl de Here Zelf aan Salomo het oordeel bekendmaakte. Gezalfd volgens Gods belofte, was de zoon van David tegenover Hem verantwoordelijk voor wat aan hem was toevertrouwd – het bestel dat Hij in Zijn wegen had gevestigd tot zegen van het volk, dat Hij ten volle erkende in die positie.

De dienst van de profeten

Vanaf de scheuring van het rijk tot op de komst van Christus lijkt de geschiedenis van Israël en van Juda, alsook die van het huis van David, een laatste periode van beproeving te zijn. God gaf die in Zijn lankmoedigheid nog aan het verdeelde volk. Israël, dat het eerst in afgoderij verviel, werd ook het eerst afgesneden. Juda viel later onder het oordeel, omdat het niet de bevelen van de Here God hield, maar wandelde in de verordeningen die het zelf had ingesteld. Het enige ware getuigenis was hoorbaar in de stem van de profeten. Dit door de Here gegeven getuigenis leefde voort in het overblijfsel dat trouw bleef aan Hem. Het bleef bewaard te midden van de nood en het verval van Juda en Israël, van het koningschap en het priesterschap. Maar ook de profeten faalden dikwijls in hun taak, zoals dit gebeurde met elk getuigenis dat aan de verantwoordelijkheid van de mens was toevertrouwd. Dit is in elk geval de grote les die wij met de hulp van de Heer kunnen leren uit de overdenking van 1 Koningen 13. Het getuigenis van de waarheid kwam uit Juda, dat toen nog trouw was aan de hoogheilige God (Hos. 12:1). Maar we zien dat God eigenlijk handelend moest optreden tegen al de hoofdrolspelers in dit hoofdstuk om Zijn heiligheid en heerlijkheid te handhaven.

In die tijden van wanorde beoogde de dienst van de profeten tot het geweten van Gods volk te spreken, om het terug te brengen van zijn zonde en te laten wandelen in de wegen van zegen. Wonderen vergezelden het woord van zulke mannen van God. Zij verkondigden van tevoren de buitengewone middelen, die de soevereine, rechtvaardige en goede God wilde gebruiken om Jakob tot gehoorzaamheid terug te brengen. Zo werd de goedheid en het geduld van God op bijzondere wijze geopenbaard te midden van het kwaad, naast de gewone wegen van Zijn bestuur, zoals Hij had besloten als Zijn volk zou blijven dwalen. De Here hield niet op Israël en Juda op te roepen tot bekering: *'Bekeer u*

1) lankmoedig: wanneer je niet snel boos wordt hoewel daar wel reden voor is.

* Van deze auteur zijn alleen de initialen bekend.

van uw boze wegen en onderhoud Mijn geboden en inzettingen, volgens de hele wet die Ik uw vaders heb geboden en door Mijn knechten, de profeten, u heb doen overbrengen' (2 Kon. 17:13). Maar zij wilden niet luisteren en hadden zich verkocht om kwaad te doen in de ogen van de Here en Hem tot toorn te verwekken.

Daarom verwierp Hij hen van voor Zijn aangezicht, zodat er niets overbleef dan de stam Juda. Maar ook Juda hield de geboden van de Here God niet en wandelde in de inzettingen van Israël, die zichzelf hadden bedacht. Daarom verwierp de Here heel het nageslacht van Israël. Een blik op de geschiedenis van deze beide koninkrijken toont dat het verval van Juda voor het grootste deel de bittere vrucht was van de vriendschappen en bondgenootschappen die de opvolgers van David aanknoopten en onderhielden met de goddeloze koningen van de tien stammen. De Here rukte het koninkrijk uit de hand van de zoon van Salomo en gaf tien stammen aan Jerobeam, overeenkomstig het woord van de profeet Achia, die zei: *'Maar u zal Ik nemen om te regeren over al wat uw ziel verlangen zal, en u zult koning zijn over Israël. En het zal gebeuren, als u luistert naar alles wat Ik u gebied en in Mijn wegen gaat en doet wat juist is in Mijn ogen door Mijn verordeningen en Mijn geboden in acht te nemen, zoals Mijn dienaar David gedaan heeft, dat Ik met u zal zijn en voor u een blijvend koningshuis zal bouwen, zoals Ik dat voor David gebouwd heb, en Ik zal u Israël geven'* (1 Kon. 11:37-38).

Jerobeams afgoderij

De toekomstige koning van Israël had eerst alle tijd om deze heerlijke belofte te overdenken, namelijk tijdens zijn ballingschap in Egypte. Maar toen hij eenmaal in Sichem regeerde, werd Jerobeam bang. In plaats van zijn vertrouwen te stellen op de Here, vreesde hij

Detail van de gravure: 'Koning Jerobeam en de godsman voor het altaar' (bron: Rijksmuseum).

dat het volk hem zou doden en zou terugkeren naar Rechabeam, de koning van Juda. Zijn ongeloof dreef hem ertoe bij mensen te rade te gaan, om te vermijden wat hij vreesde. Hij maakt twee gouden kalveren, die hij plaatst te Dan en te Betel. Hiermee zullen we ons nu bezighouden. Jerobeam zei tegen het volk: *'Het is te veel voor u om op te trekken naar Jeruzalem. Zie uw goden, Israël, die u uit het land Egypte hebben doen optrekken'* (1 Kon. 12:28). Vleselijk ongeduld, de vrucht van het ongeloof dat niet kon wachten op de vervulling van Gods beloften, deed Jerobeam in zijn hart naar Egypte terugkeren. Hij sleepte Israël mee in zijn afval, die leek op die van Aäron en het volk in de woestijn Sinai. De herinnering aan Egypte heeft helaas veel macht over een hart waarin het geloof geen wortel heeft geschoten, en dat de beloften van God niet koestert.

1 Koningen 12 beschrijft hoe Jerobeam brandoffers en reukoffers bracht op het altaar, dat hij had opgericht voor de goden die hijzelf had bedacht. Elke priesterlijke daad van de koning was op zichzelf al een zonde, nog afgezien van de andere omstandigheden, zoals later blijkt in de geschiedenis van Uzzia. Uzzia werd daarvoor onmiddellijk gestraft door het uitbreken van melaatsheid aan zijn voorhoofd – waarvoor hij moest worden afgezonderd tot aan zijn dood (2 Kron. 26:16-23). Overigens was de dienst van Jerobeam in alle facetten een eredienst van eigen makelij. Het was een eigenwillige godsdienst, waaraan geen enkele oprechte Israëliet kon meedoen. Er wordt dan ook duidelijk gezegd dat de priesters en Levieten, die in heel Israël waren, zich bij Rechabeam voegden. De Levieten verlieten hun weidegronden en bezittingen en kwamen naar Juda en in Jeruzalem, omdat Jerobeam hen had verstoten van het priesterdom en de dienst van de Here. Jerobeam had voor zichzelf priesters aangesteld *'voor de offerhoogten, voor de demonen en voor de kalveren die hij gemaakt had. Na hen kwamen uit alle stammen van Israël zij die zich met heel hun hart toelegden op het zoeken van de Here, de God van Israël, naar Jeruzalem, om de Here, de God van hun vaders, offers te brengen'* (2 Kron. 11:13-17; 13:9-12).

Ook werd er een feest uitgedacht door Jerobeam om het Loofhuttenfeest te vervangen, dat in Jeruzalem werd gevierd. Hij stelde het vast op de 15^e dag van de achtste maand. Dat was de maand die hij in zijn eigen hart bedacht had, zegt Gods Woord (1 Kon. 12:33). Hij maakte ook tempels *'op de offerhoogten en hij stelde priesters aan uit alle geledingen van het volk, die niet tot de nakomelingen van Levi behoorden'* (1 Kon. 12:31). *'Wie maar wilde, wijdde hij en die werd dan een van de priesters van de hoogten'* (1 Kon. 13:33). Vergelijk dit met wat we lezen in Hebr. 5:4². Dit was dus de wil van mensen in de plaats van Gods wil. Dit is in alle opzichten verwerpelijk, vooral als die wil van de mens zich het recht aanmatigt de eredienst van de Here te regelen.

2) 'En iemand neemt niet voor zichzelf de eer, maar wordt door God geroepen, evenals ook Aäron'.

HET GEBED OM REGEN

1 Koningen 18

'Elia echter klom naar de hoogte van de Karmel, boog zich ter aarde en legde zijn aangezicht tussen zijn knieën. Daarop zei hij tot zijn knecht: Klim omhoog, zie uit naar de zee kant. Hij klom omhoog en zag uit, maar zei: Er is niets. Daarop zei hij: Ga weer. Tot zevenmaal toe. Bij de zevende maal nu zei hij: Zie, een kleine wolk, als de hand van een man stijgt op uit de zee (...) Toen, in een oogwenk, werd de hemel zwart van wolken en wind, en viel er een zware stortregen' (1 Kon. 18:42-45).

1. Een krachtig gebed

Nadat het volk Jahweh had erkend als de ware God en het oordeel aan de profeten van Baäl was voltrokken, stond niets de zegen van God meer in de weg. De relatie tussen God en het volk was hersteld. Nu kon de regen weer neerdalen van boven en een einde maken aan de periode van grote droogte: 'Vervolgens zei Elia tot Achab: Ga, eet en drink, want daar is het geruis van een stortregen' (1 Kon. 18:41). De komst van de beloofde regen vereiste echter wel 'een krachtig gebed' van de kant van de profeet (vgl. Jak. 5:16), die naar de hoogte van de Karmel klom en ootmoedig knielde voor zijn God.

Terwijl Achab op weg ging om feest te vieren, te eten en te drinken, zocht de profeet het aangezicht van zijn God op de berg Karmel. Kort daarvoor had hij daar een vlammende rede gehouden voor de oren van het volk en hen opgeroepen te kiezen voor *Jahweh*, de God van Israël. Nu was het rustig geworden op de berg. Iedereen was weggegaan, en Achab stond klaar om te vertrekken naar zijn paleis in Jizreël. In de stilte zocht Elia het aangezicht van de HERE, opdat Hij Zijn woord zou waarmaken en regen zou geven over het verdorde land. De profeet gaf zich niet over aan een overwinningroes, nu hij zijn taak had volbracht en het volk had teruggebracht tot de HERE. Hij ging niet op zijn lauweren rusten. Elia zocht de gemeenschap met God in het gebed en hij deed dat in alle nederigheid.

Wat was zijn gebedshouding? Elia 'boog zich ter aarde en legde zijn aangezicht tussen zijn knieën' (1 Kon. 18:42). In het besef van zijn geringheid knielde hij zó neer voor de Almachtige, de Schepper van hemel en aarde. Was dit dezelfde man die enkele uren geleden in het middelpunt van de belangstelling had gestaan op de berg Karmel, die het hele volk ter verantwoording had

geroepen, de profeten van de Baäl had bespot en hen had laten doden bij de beek Kison? Evenals Abraham destijds was hij zich ervan bewust dat hij slechts 'stof en as' was voor de Rechter van de hele aarde (Gen. 18:25).

2. Een aanhoudend gebed

Nadat Elia eerst in het openbaar had gestreden tegen de afgoden, moest hij nu ook persoonlijk strijden *in het gebed*. Hij bad om regen, om de beloofde zegen van de kant van God, hoewel er al een duidelijke belofte was *dat* Hij regen op de aardbodem wilde geven (1 Kon. 18:1). In het geloof stond Elia op Gods belofte, en in de geest hoorde hij al 'het geruis van een stortregen' (1 Kon. 18:41). Dit lijkt in tegenspraak met onze menselijke logica. Waarom moest hij dan nog zijn knieën buigen? En waarom stelde God het geloof van Zijn dienstknecht nog langer op de proef?

Maar wij vergeten dan dat het gebed noodzakelijk is om onze totale afhankelijkheid van God tot uitdrukking te brengen. Het is dus zonder meer nuttig te bidden voor de zegeningen die God ons al heeft toegezegd. God wil graag in ons hart het verlangen zien naar de vervulling van Zijn beloften. Het is tot eer van Hem als wij pleiten op Zijn trouw, en vol verwachting uitzien naar de vervulling van Zijn woord. Hij stuurt ons niet weg met lege handen. Wij mogen zelfs *al* onze wensen door gebed en smeking aan Hem voorleggen, ook al weten wij niet precies wat Zijn wil is (Fil. 4:6).

Er zijn verschillende vormen van gebed. Paulus spreekt over 'smekingen, gebeden, voorbiddingen en dankzeggingen (...) voor alle mensen' (1 Tim. 2:1). Hij begint hier met het woord 'smekingen', dat wijst op het met aandrang bidden voor bepaalde zaken. Het is intenser dan het algemene woord 'gebeden'. 'Voorbeden' hebben speciaal betrekking op het pleiten voor anderen. Abraham en Mozes zijn bekende voorbeelden van voorbidders (Gen. 18; Ex. 32). In onze 'dankzeggingen' ten slotte brengen wij onze vreugde en dankbaarheid tot uitdrukking voor het feit dat wij rusten in Gods trouwe Vaderzorg. De intensiteit van het bidden kan ook verschillend zijn. In de bergrede is sprake van 'vragen', 'zoeken' en 'kloppen' (Matt. 7:7-8). Het *kloppen* wijst op *ernstige volharding* in het gebed. Het gebed is soms een vorm van (zware) geestelijke strijd (vgl. Luc. 22:44; Ef. 6:18; Kol. 2:1; 4:2,12).

Zo was het ook hier bij Elia, toen hij zich tot zevenmaal toe neerboog op de hoogte van de Karmel. Hij smeekte telkens vurig om de vervulling van Gods toezegging, maar de beloofde regen kwam niet onmiddellijk. Pas bij de *zevende* maal ontdekte de knecht van de profeet een kleine wolk ter grootte van een hand, die opsteeg uit de zee (1 Kon. 18:44). Dat was de voorbode van een zware stortregen. In een oogwenk werd de hemel zwart van wolken en wind en de regen stroomde neer. De ongelovige Achab had kennelijk al die tijd gewacht en reed toen pas weg, maar Elia – de bode van het goede nieuws van Godswege – rende vóór hem uit. Zoals wij hier lezen: ‘Maar de hand van de HERE was over Elia, zodat hij zijn lendenen gordde en vóór Achab uit snelde tot waar men de richting naar Jizreël inslaat’ (1 Kon. 18:46).

3. Ik zal Mijn Geest uitgieten

De regen die van boven neerdaalt, is een bekend bijbels beeld van de uitstorting van de Heilige Geest, Zijn aanwezigheid en werking hier op aarde. Dat is reeds zo in het Oude Testament. Jesaja zegt: ‘Want Ik zal water gieten op het dorstige en beken op het droge; Ik zal Mijn Geest uitgieten op uw nakroost en Mijn zegen op uw nakomelingen. Zij zullen uitspruiten tussen het gras, als populieren langs de beken’ (Jes. 44:3-4). Joël profeteert: ‘Daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft (...). Ook op de dienstknechten en op de dienstmaagden zal Ik in die dagen Mijn Geest uitstorten’ (Joël 2:28-29).

In het Nieuwe Testament is het niet anders. Zoals bekend wordt de profetie van Joël door Petrus geciteerd op de Pinksterdag. De Geest werd door de verhoogde

Christus uitgestort over de Zijnen (Hand. 2:33). Dit wordt ook wel omschreven als het *dopen* met (of: in) de Heilige Geest (Hand. 1:5). Hierdoor is de Gemeente gevormd als het lichaam van Christus hier op aarde. Paulus zegt bovendien dat ons allen van één Geest te drinken gegeven is (1 Kor. 12:13). De regen van boven, het water dat Christus ons biedt, lest onze geestelijke dorst en het wordt in ons een fontein van water dat springt tot in het eeuwige leven (Joh. 4:14).

Hoe moeten wij in dit licht het gebed om regen duiden, zoals wij dat vinden in de geschiedenis van Elia? Moeten wij als nieuwtestamentische gelovigen ook telkens vurig en indringend bidden om de komst of de gave van de Geest? Wordt de Heilige Geest in tijden van opwekking, op ons gebed, *opnieuw* uitgedoten?

Het is goed in dit verband te wijzen op de positie van de nieuwtestamentische gelovige, die gezegend is met de *permanente inwoning* van de Geest van God (zie o.a. Joh. 14:15-17; Rom. 8:9-11; 1 Kor. 2:12; 2 Kor. 1:22; 2 Tim. 1:14). De Geest blijft bij ons tot in eeuwigheid, maar wij kunnen Zijn werking wel belemmeren of zelfs praktisch onmogelijk maken. Wij kunnen door een verkeerde wandel de Heilige Geest bedroeven (Ef. 4:30), of uitblussen (1 Tess. 5:19).

Het grote verschil met het Oude Testament is dat de Geest toen nog niet op aarde woonde in de Gemeente (want die was toen nog niet gevormd), en evenmin in de individuele gelovige. Wij lezen daar steeds dat de Geest *over* iemand kwam om hem toe te rusten voor een speciale taak. David bad terecht: ‘(...) en neem Uw Heilige Geest niet van mij’ (Ps. 51:13). Pas nadat Jezus verheerlijkt was in de hemel, daalde de Geest neer op aarde om *voorgoed woning te maken* in de verlost, collectief maar ook heel persoonlijk (Joh. 7:39; 1 Kor. 3:16; 6:19).

Het is in de huidige bedeling dus niet correct om voor een nieuwe uitstorting van de Geest te bidden. Maar we mogen en moeten wel bidden om de krachtige *werking* van de Geest in Gods kinderen, zodat Hij kan doorwerken in hart en leven. De voorwaarde daartoe is het breken met zonde, ongerechtigheid en afgoderij. De les van 1 Koningen 18 is dat de regen pas ging stromen, nadat het volk radicaal had gebroken met de Baäldienst. De zegenstroom van boven hangt altijd samen met verootmoediging, zelfoordeel, en belijdenis van *onze* kant.

En inderdaad: als onbekeerde mensen gaan geloven in het volbrachte werk van Christus, zullen zij de gave van de Heilige Geest ontvangen als een zegel en een onderpand van Godswege. De Geest is uitgestort in onze harten en wij laven ons voortdurend aan de frisse waterstromen van de Geest (Rom. 5:5; 1 Kor. 12:13; Ef. 1:13-14; 5:18).

Bovendien is er nog de belofte van zegen *voor de eindtijd*, wanneer God ‘de Geest van de genade en van de gebeden’ zal uitgieten over Zijn oude volk en dit tot geloof in de Gekruisigde zal komen (Zach. 12:10). Laten wij in deze zin bidden om ‘regen’, om zegen, om de levendmakende werking van de Geest, ook in onze dagen!

DE EINDTIJD

5. De woningen in het Vaderhuis

‘Laat uw hart niet ontroerd worden. U gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van mijn Vader zijn vele woningen; als het niet zo was, zou Ik het u hebben gezegd, want Ik gaan heen om u plaats te bereiden. En als Ik ben heengegaan en u plaats heb bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben’ (Joh. 14:1-3).

Deze woorden sprak de Zoon van God tegen Zijn discipelen in de laatste nacht voor Zijn sterven aan het kruis. Het zijn de afscheidswaarden van de Heer aan het adres van Zijn volgelingen, die Hem gedurende een aantal jaren hadden vergezeld. Hij zou sterven, opstaan en terugkeren naar Zijn Vader in de hemel, bij Wie Hij ook vandaan gekomen was.

Na Zijn hemelvaart zou Hij voor hen onzichtbaar worden. Daarom moesten zij in Hem *geloven* – zoals zij ook in God geloofden, die zij nog nooit hadden gezien. Als bijzondere troost gaf Hij hun mee, zonder nadere omstandigheden of een bepaalde tijd te noemen, dat Hij zou terugkeren om hen en tevens allen die in Hem zouden geloven thuis te brengen in het Vaderhuis met de vele woningen.

Probeer je dat eens voor te stellen: van het ene op het andere moment zullen miljoenen mensen ineens niet meer op aarde zijn! Nee, het waren zeker niet de slechtste mensen, ook al hielden ze er soms maar ‘vreemde ideeën’ op na! Maar ben jij er zeker van dat je hoort bij hen die opgenomen zullen worden, als Jezus Christus komt om deze belofte waar te maken?

We zullen nu andere teksten uit het Woord van God erop naslaan om te zien wat er *na* deze beslissende gebeurtenis zal plaatsvinden. In het volgende hoofdstuk, met de tekst uit Openbaring 3, vinden we meteen ook een bewijs dat de opname zal plaatsvinden vóórdat de vreselijke oordelen van God over de aarde zullen losbarsten¹.

1) Vele christenen geloven niet dat de opname van alle kinderen van God voorafgaand aan de oordelen zal plaats. Ik hoop verderop aan te tonen dat het Woord van God duidelijk maakt dat de opname vóór deze periode zal plaatsvinden.

6. Het uur van de verzoeking

‘Omdat u het woord van Mijn volharding hebt bewaard, zal Ik ook u bewaren voor het uur van de verzoeking, dat over het hele aardrijk zal komen, om te verzoeken hen die op de aarde wonen. Ik kom spoedig’ (Openb. 3:10-11).

De eerste vraag die we moeten beantwoorden, is in welke context dit vers staat. Dat is altijd een belangrijk principe van gezonde Schriftuitleg. Het boek Openbaring is het enige in het Nieuwe Testament dat uitsluitend een profetisch karakter heeft. Hoofdstuk 1 bevat naast een korte inleiding met name een beschrijving van de Persoon van Jezus Christus als de toekomstige Rechter. Hoofdstuk 2 en 3 bevatten zeven korte maar veelomvattende brieven aan zeven gemeenten, die in de tijd dat het boek geschreven werd in Klein-Azië lagen, een provincie van het toenmalige Romeinse Rijk.

Achter de geschiedkundige betekenis van deze zeven brieven gaat een diepere betekenis schuil. De brieven vormen als het ware een miniatuur van de kerkgeschiedenis, die in zeven gedeelten op hoofdlijnen de ontwikkeling van de kerk weergeeft (zie excurs II). Een diepgaande behandeling van dit onderwerp is in dit boekje niet mogelijk. Zie voor literatuurbevelingen nog excurs VII.

In de zesde brief, en wel aan de gemeente in Filadelfia, vinden we dat de Heer Jezus de gelovigen zal bewaren voor een hevige, wereldwijde verzoeking (of: beproeving van Gods kant)². Deze periode van verzoeking oftewel oordelen wordt in de daaropvolgende hoofdstukken uitvoerig beschreven. Bepaalde gedeelten zullen we nog vaker tegenkomen. De oordelen zullen komen over de mensen ‘die op de aarde wonen’.

2) De uitdrukking ‘voor het uur van de verzoeking’ (Gr. *ek tes horas tou perasmou*) verdient bijzondere aandacht. Aanhangers van de leer dat de gelovigen nog door de Grote Verdrukking moeten gaan, vertalen het voorzetsel ‘ek’ met ‘uit’. Over het algemeen is dat wel een juiste vertaling, maar in dit verband komt zij niet met de bedoeling overeen. Als dat zo zou zijn, zou hier eerder het voorzetsel ‘in’ of ‘door (...) heen’ moeten staan. Als je ‘ek’ al met ‘uit’ wilt vertalen, dan in de trant van ‘uit (de gevaren)’, maar dan kun je het beter meteen met ‘voor’ vertalen. Vergelijk ook de volgende bijbelverzen: ‘Jezus, die ons redt van (ek) de komende toorn’ (1 Thess. 1:10); ‘maar dat U hen bewaart voor (ek) de boze’ (Joh. 17:15); ‘als u zich daarvoor (ek) in acht neemt’ (Hand. 15:29).

BELANGRIJKE STEDEN IN HET LEVEN VAN PAULUS (1)

Tarsus

Paulus is geboren in Tarsus (Hand. 22:3), een stad die hij zelf aanduidde als 'een niet onvermaarde stad in Cilicië' (Hand. 21:39). Zijn geestelijke vorming als wetsgetrouwe Jood heeft hij weliswaar in Jeruzalem ontvangen aan de voeten van Gamaliël, maar toen hij na zijn bekering tot Christus in veiligheid moest worden gebracht door de broeders in Jeruzalem, stuurden ze hem terug naar zijn geboortestad Tarsus. Daar verbleef Paulus nog steeds, toen Barnabas hem opzocht met het verzoek de gemeente in Antiochië te komen versterken (Hand. 11:25).

In Tarsus woonden al vanaf de 7^e eeuw vóór Christus Griekse kolonisten. Rond 400 v. Chr. heersten er Perzische stadhouders, maar de stad is in de Hellenistische tijd, mede door het Griekse verleden, probleemloos gehelleniseerd. In 66 v. Chr. kwam Tarsus in Romeinse handen door de veroveringen van de veldheer Pompejus. In het jaar 72 na Christus maakte keizer Vespasianus in het kader van een bestuurlijke reorganisatie de stad Tarsus tot hoofdstad – en dus tot residentie van de stadhouder – van de provincie Cilicia.

Tarsus was welvarend door de linnenindustrie. De welvaart van de arbeiders in die industrie was echter niet zo groot dat zij ook het Romeinse burgerrecht bezaten. Daarvoor was in Tarsus namelijk een minimumvermogen nodig, dat voor arbeiders niet haalbaar was. Het merendeel van de bevolking had in de Romeinse tijd daarom niet het burgerrecht. Des te opmerkelijker is het dat Paulus dit door geboorte bezat. We weten niet precies hoe het komt dat zijn – ook nog eens Joodse – familie in dit opzicht zo bevoorrecht was. Wat we evenmin weten, is of Paulus in Tarsus ook gepredikt heeft. In ieder geval zwijgt het Nieuwe Testament over een eventuele gemeente in Tarsus.

Antiochië in Syrië

Het Syrische Antiochië – ook wel Antiochië aan de Orontes genoemd – is in Paulus' leven een belangrijke stad geweest. Toen Paulus daar op initiatief van Barnabas arriveerde, was hier zojuist een bloeiende gemeente ontstaan doordat er vanuit Jeruzalem gelovigen verstrooid waren 'als gevolg van de verdrukking die wegens Stefanus had plaatsgevonden' (Hand. 11:19). Deze gelovigen waren vervolgens o.a. in

Antiochië gaan prediken. Ook in deze stad bevond zich een Joodse gemeenschap.

De apostel heeft in Antiochië samen met Barnabas een grote groep gelovigen een jaar lang onderwijs gegeven. Deze gelovigen waren werkelijk discipelen (= leerlingen) van Christus, en zij waren dan ook de eersten die 'christenen' werden genoemd (Hand. 11:23-26). Paulus heeft in Antiochië dus een intensieve en langdurige onderwijstaak vervuld. We weten niet of hij daarnaast ook het evangelie heeft gepredikt.

Vanuit deze stad is Paulus samen met Barnabas aan zijn eerste zendingsreis begonnen; beide broeders zijn daar ook weer teruggekeerd om aan de gemeente verslag uit te brengen (Hand. 13:1-3; 14:26-28). Toen Paulus in Antiochië kwam, bestond de stad al zo'n drieënhalve

eeuw. Antiochië, gelegen aan de rand van een grote, vruchtbare vlakte, is in 300 v. Chr. gesticht door één van de vier generaals van de toen al overleden Alexander de Grote, namelijk Seleucus I. Seleucus stichtte de stad ter ere van zijn vader, de Macedonische edelman Antiochus; vandaar de naam van de stad. Seleucus vestigde er 5300 Atheense en Macedonische kolonisten.

Al vanaf het begin had de stad daarnaast ook een grote Joodse gemeenschap, die haar bevoorrechte positie generaties later nog terugvoerde tot de al genoemde Seleucus I. Deze fraaie stad werd de koninklijke hoofdstad van het Syrische Seleucidenrijk. Na een korte periode van Armeense overheersing (83-66 v. Chr.) viel de stad in 64 v. Chr. in handen van de Romeinse veldheer Pompejus. Antiochië werd toen de hoofdstad van de Romeinse provincie Syria. Het was een welvarende stad, mede omdat hij lag aan de handelsroute van Klein-Azië naar het Middellandse Zeegebied. In de vlakte bij de stad vond op grote schaal wijnbouw en olijventeelt plaats. Vlakbij de stad lag een reusachtig laurierwoud, dat nog altijd bestaat.

HET HOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Koning Salomo heeft voor zichzelf een draagkoets gemaakt van hout uit de Libanon. De stijlen ervan maakte hij van zilver, zijn leuning van goud [en] zijn zitting van roodpurper. Het binnenwerk ervan werd met liefde bekleed door de dochters van Jeruzalem' (Hoogl. 3:9-10).

De draagkoets van Salomo

Van de bruid wordt de blik nu gericht op de *bruidegom*. Hij heeft een draagkoets gemaakt voor zichzelf, maar zet die in voor het vervoer en de bescherming van zijn bruid. Alles wat van de draagkoets wordt gezegd, spreekt van de persoon die de koets heeft gemaakt. De bruid in de koets wordt daardoor tijdens de reis door de nacht voortdurend aan hem herinnerd. Het is tevens een demonstratie tegenover de vijand dat niets hem kan tegenhouden. Hij is de machtige, onoverwinnelijke vredevorst.

De draagkoets spreekt van de Heer Jezus, Die wordt rondgedragen door de gelovigen en in Wie tegelijk de gelovigen zich geborgen en beschermd weten. Wie Hij is voor de Zijnen, wordt in de materialen gezien. Daarbij wordt niet alles door de mensen gezien, want wat *vanbinnen* is, wordt alleen door God gezien. Het eerste wat van de koets wordt genoemd en gezien, is het duurzame hout van de Libanon. Dat hout is sterk, het is duurzaam en onbreekbaar. Hout groeit uit de aarde en het is in de Schrift vaak een beeld van de mensheid van de Heer Jezus. Hij is *'de vrucht van de aarde'* (Jes. 4:2; zie ook Jes. 53:2a; Luc. 23:31). Zo hebben de mensen Hem gezien en zo kennen de gelovigen Hem.

De Heer Jezus kent de gevaren van het leven op aarde uit eigen ervaring, want Hij is als Mens op aarde geweest. Hij is dan ook volkomen in staat ons tegen de verschrikkingen in de nachten (vers 8) te beschermen. Dat geldt ook voor het gelovig overblijfsel tijdens de verschrikkingen van de Grote Verdrukking. Hij beschermt de Zijnen, zoals Hij heeft gezegd: *'Ik zal u geenszins begeven en u geenszins verlaten', zodat wij vrijmoedig mogen zeggen: '[De] Heer is mij een Helper <en> ik zal niet vrezen; wat zal een mens mij doen?'* (Hebr. 13:5b-6). Dit mag de taal van de gelovige zijn, in welke tijd hij ook leeft.

Salomo heeft de stijlen van de draagkoets van *zilver* gemaakt (vers 10). Zilver is een beeld van de prijs van de *verlossing* (Ex. 30:14-15; vgl. 1 Petr. 1:18-19). Dan herinneren we ons wat de Heer Jezus voor ons heeft gedaan op het kruis. Dat is de basis waarop we in deze rust worden gebracht en waardoor Hij ons verder leidt. De leuning (of *vloer*, zoals het ook vertaald kan worden) is van *goud*. Leuning of vloer ziet op iets waarop je kunt steunen, op *draagkracht*. Goud stelt de heerlijkheid van God voor. Dat zien we in de Heer Jezus, Die ons draagt en ondersteunt. We zien Zijn heerlijkheid in alles wat Hij voor ons doet op de reis door de nacht met al zijn verschrikkingen. Als we Hem in Gods heerlijkheid zien, krijgen die verschrikkingen geen vat op ons.

De zitting van de draagkoets is van *roodpurper*. Koningen gingen gekleed in roodpurper. Het spreekt van koninklijke waardigheid. Het gelovig overblijfsel deelt in de waardigheid die haar Bruidegom, de Messias, bezit. Wanneer Hij in koninklijke waardigheid verschijnt, verschijnen zij met Hem. De gelovigen van nu bezitten ook die waardigheid. Ze zijn nu een koninkrijk van priesters en zullen in het Vrederijk met Christus als koningen heersen (Openb. 1:6; 5:10; 20:6).

Ten slotte wordt vermeld dat *'het binnenwerk ervan met liefde bekleed werd door de dochters van Jeruzalem'*. In het binnenwerk, het interieur, zien we de atmosfeer waarin de bruid zich bevindt, waardoor ze is omgeven. Die atmosfeer is de *liefde*. De dochters van Jeruzalem hebben hiervoor gezorgd. Dit spreekt van gelovigen die zoveel van de Heer Jezus houden, die zozeer voor Hem leven, dat die liefde hun hele leven omgeeft. Wat ze ook doen, ze doen het uit liefde voor de Heer Jezus. Als je met hen in contact komt, ontkom je er gewoon niet aan die atmosfeer te ervaren, die als het ware te ondergaan. Als er om ons heen die sfeer van liefde hangt, wil dat zeggen dat we laten zien wat we in *Christus* zijn geworden. Dat heeft tot gevolg dat we elkaar daarin aannemen, aanvullen en helpen.

De dochters van Jeruzalem, die ook de bruidegom liefhebben, hebben het binnenste van de koets met hun liefde versierd. Dat is waar hij werkelijk op rust. De Heer Jezus wordt rondgedragen door de liefde van al de Zijnen. In het licht van de liefde krijgen de andere materialen hun ware betekenis. God vergeet niets wat uit liefde voor Hem en de Zijnen is gedaan (Hebr. 6:10).

OVER DE ONTMOETING TUSSEN ISAAK EN REBEKKA

Vraag

Kan de ontmoeting tussen Isaak en Rebekka, die aan het slot van Genesis 24 wordt beschreven, worden gezien als een beeld van de opname van de Gemeente en de invoering in het Vaderhuis?

Antwoord

Christus en de Gemeente

Er zijn een paar bijzonderheden in verband met de bruidswerving van Rebekka die in het oog springen in Genesis 24:

- (1) er is een familierelatie met de bruidegom (vs. 4, 15, 24, 27, 47-48);
- (2) de bruid wordt versierd met de rijkdommen van de bruidegom (vs. 22, 30, 53);
- (3) zij is bereid de knecht te volgen naar het land Kanaän (vs. 3-9; 37-41; 54-61);
- (4) zij bedekt zich met de sluier als een teken van totale toewijding aan de bruidegom (vs. 64-65).

Deze dingen hebben stuk voor stuk een geestelijke betekenis in verband met de voorbereiding van de bruidsgemeente in deze tijd. Er is verwantschap met Christus doordat wij het Woord van God horen en doen, doordat wij uit God geboren zijn (Luc. 8:21; Joh. 1:12-13). Er mag geen twijfel bestaan over onze relatie met Hem; die moet duidelijk kunnen worden vastgesteld.

Vervolgens zien wij in type hoe de bruid getrokken wordt uit de tegenwoordige boze wereld (vgl. Gal. 1:4). De Geest vergadert in de huidige bedeling van de genade een bruidsgemeente voor de Zoon. De Gemeente wordt door de Geest als het ware bij de hand genomen om met haar hemelse Bruidegom verenigd te worden. Met beslistheid keert zij de wereld de rug toe en gaat uit, de Bruidegom tegemoet! (Matt. 25:1-6; Openb. 18:4).

Het is geen arme en beroorde bruidsgemeente die op weg gaat naar het Beloofde Land. De rijkdommen van de Zoon worden ons nu al geschonken en wij mogen ons daarmee geestelijk gesproken versieren. De bezittingen van Christus zijn ons wettige deel. Het is juist het werk van de Heilige Geest, de Trooster, die schatten te nemen en ze ons te tonen (Joh. 16:13-15). Zo legt Christus Zijn heerlijkheid op ons en worden wij Zijn eigendom.

Daarvan spreekt met name het *voorhoofdsiersel* (vs. 22, 30, 47 SV). Het *goud* waarmee de bruid wordt versierd, is een beeld van goddelijke gerechtigheid en heerlijkheid (Ps. 45:10). Het *zilver* symboliseert de verzoening, de losprijs die moest worden betaald (Ex. 30:11-16; 38:25-26; 1 Petr. 1:18-19). De *kleren* die haar worden geschonken, herinneren aan het lofgewaad, de kleren van het heil, de mantel van de gerechtigheid (Jes. 61:3, 10). Het is het feestkleed waarmee God Zelf ons bekleedt (Zach. 3:4-5).

De ontmoeting met de Bruidegom

Zoals de knecht van Abraham Rebekka meenam op reis, zo neemt de Geest de bruidsgemeente mee en gaat op weg (vgl. Gen. 24:61). Onder Zijn leiding wordt zij Christus tegemoet gevoerd. Dat is de taak van de Geest als onze Helper. Op die manier leren wij de Heer Jezus steeds beter kennen. Door het onderwijs van de Trooster krijgen wij zicht op de heerlijkheid van Christus. Op al onze vragen is er een antwoord vanuit Gods Woord. De Heilige Geest leidt ons voort en bereidt ons voor op onze ontmoeting met de Heer der heerlijkheid, de Mens in de hemel.

De ontmoeting tussen Isaak en Rebekka vond plaats in het Zuiderland, d.i. de Negev-woestijn, niet ver van de put Lachai-Roï (dat betekent: 'de Levende, die naar mij ziet'). Op de vraag van Rebekka: 'Wie is die man daar, die ons tegemoet komt in het veld?' gaf de knecht onomwonden te kennen: 'Dat is mijn heer'. Daarop nam Rebekka haar sluier en bedekte zich (Gen. 24:62-65).

De les voor ons is dat wij onder de leiding van de Heilige Geest onze Heer ontmoeten 'bij de bron'. Wij mogen putten uit de bronnen van Woord en Geest. Wanneer de Geest ons de heerlijkheid van Christus toont vanuit het Woord, vindt er een geestelijke ontmoeting plaats, waarbij wij ons voor Hem neerbuigen en ons geheel en al aan Hem toewijden. Dat gebeurt reeds tijdens ons leven hier op aarde, doordat wij Hem leren zien met het oog van het geloof. Wij realiseren ons dan beter dat wij Zijn eigendom zijn en dat wij alleen voor deze Man mogen leven (vgl. Rom. 7:4). Het bedekken met *de sluier* brengt dit op symbolische wijze tot uitdrukking.

De daadwerkelijke ontmoeting tussen Christus en de Gemeente vindt echter pas plaats aan het einde van de huidige bedeling. De Geest en de bruid worden dan weggenomen van de aarde. Wij zullen straks van de aarde worden weggerukt, 'de Heer tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Heer zijn' (1 Tess. 4:15-18).

Vervolg op pag. 12

DAVID IN HET LAND VAN DE FILISTIJNEN

1 Samuël 27, 29, 30

Oostzijde Ziklag, Tel Sera

‘David echter dacht bij zichzelf: Op de een of andere dag zal ik toch nog door de hand van Saul omkomen. Het is voor mij het beste dat ik een toevlucht zoek in het land van de Filistijnen’. (1 Sam. 27:1-2).

Eigen wegen

David is in veel opzichten een type van de Heer Jezus, de Man naar Gods hart. Maar in de geschiedenis die we nu overdenken zien we hem als een mens net zoals wij (Jak. 5:17). De Bijbel is een betrouwbaar en eerlijk boek, dat de zaken niet mooier voorstelt dan ze zijn. De minder fraaie gebeurtenissen in het leven van gelovigen worden in Gods Woord niet overgeslagen, ook niet bij David! De keuze van David om zijn heil in het land van de Filistijnen te zoeken was niet naar Gods gedachten. David was door Saul vogelvrij verklaard en hij zat hem voortdurend op de hielen. Hij voelde zich als een veldhoen dat op de bergen werd nagejaagd (1 Sam. 26:20). Lange tijd had hij op God vertrouwd, maar op een gegeven moment kwam hij op het punt dat hij niet langer op zijn God vertrouwde en naar de Filistijnen vluchtte, de aartsvijanden van Gods volk. In dit besluit raadpleegde hij God niet, maar steunde hij op zijn eigen inzicht (vgl. Spr. 3:5-6). Hij verliet hiermee het pad van het geloof, en zoals we zullen zien heeft dit voor een kind van God altijd nadelige gevolgen.

Jakobus schrijft dat wij allen dikwijls struikelen (Jak. 3:2). Het kromme pad dat David is ingeslagen ligt vol obstakels, waarover hij struikelt. Hetzelfde zien we in het leven van Abram. Ook de vader van de gelovigen kwam in omstandigheden terecht waarin hij niet langer op God vertrouwde. Door honger gedreven zocht hij zijn toevlucht in Egypte om daar als vreemdeling te verblijven. Deze verkeerde keuze had tot gevolg dat hij struikelde. Farao zou wel eens een oogje kunnen krijgen op zijn knappe vrouw, en Abram was zijn leven dan niet meer zeker! Met een leugen probeerde hij zijn leven te redden door bij Farao te doen alsof Sarai zijn zuster was. Hij verloochende dus zijn vrouw Sarai en bracht haar in een hachelijke situatie. Waarvoor hij zo bang was geweest, gebeurde werkelijk. Sarai werd in het huis van Farao gehaald, en hij deed er alles aan om haar aan zijn harem toe te voegen. God stak er echter een stokje voor. Toen alles aan het licht was gekomen, werd Abram door Farao het land uitgezet en moest hij beschaamd de aftocht blazen (Gen. 12:10-20).

Abram werd door *honger* gedreven om het pad van het geloof te verlaten, en David door *vervolging*. Er kunnen meerdere oorzaken zijn dat een kind van God ervoor kiest de smalle weg van het geloof te verlaten. Paulus kon zeggen: *‘geen uitweg ziende, maar niet geheel zonder uitweg’* (2 Kor. 4:8). Zo spreekt het geloof! Problemen horen bij het leven. Soms zien we geen uitweg, maar hoe uitzichtloos de situatie ook is, laten we op God blijven vertrouwen, want een weg naar eigen inzicht leidt tot schade en schande.

Het geloof wordt beproefd

Ons geloof wordt beproefd (zie Jak. 1:2-4; 1 Petr. 1:6-7). Toen het geloof van Abram en van David werd beproefd, handelden zij naar eigen inzicht; ze vertrouwden op hun verstand zonder God te raadplegen. En wij? Hoe vaak ontbreekt het ons aan wijsheid! Als het water ons tot de lippen is gestegen, doen we soms de vreemdste dingen. In plaats van God om wijsheid te bidden (Jak. 1:5), steunen we op ons eigen verstand; en dat heeft altijd negatieve gevolgen. Bij Abram en bij David leek het aanvankelijk zo, dat ze de juiste keuze hadden gemaakt. Het probleem waarmee ze worstelden, was immers opgelost. Abram had weer een volle maag en David werd niet langer door Saul vervolgd. Eindelijk rust!

Maar al gauw bleek dat ze een doodlopende weg waren ingeslagen. God is echter genadig en trouw. Zoals Hij deze dienaars van Hem niet liet vallen, doet Hij dat ook niet bij u en mij. Maar hoe anders had het kunnen gaan, als zij op God hadden vertrouwd. Als zij in de beproeving hadden volhard, zou Hij hun geloof niet beschaamd hebben. Voor Hem is immers niets te wonderlijk. Op wonderbare wijze zou Hij uitkomst hebben gegeven. God laat beproevingen toe, opdat Zijn werken in ons leven openbaar worden. Voor een kind van God is er bijna geen grotere vreugde dan te ervaren dat hij in de meest uitzichtloze omstandigheden door God wordt geholpen. Wie het aandurft op God te vertrouwen, zal ervaren dat zijn geloof wordt versterkt. Maar wat nog belangrijker is: Gods naam wordt erdoor verheerlijkt (vgl. Ex. 14:9-18).

‘Wie maar de goede God laat zorgen en op Hem hoopt in ‘t bangste gevaar, is bij Hem veilig en geborgen, die redt Hij goddelijk, wonderbaar’.

Geestelijke liederen 222:1

David bij de Filistijnen

David en de zeshonderd mannen die bij hem waren, vertrokken samen met hun gezinnen naar Gat. Daar mochten zij gaan wonen bij de gratie van koning Akis. David verbleef er met zijn beide vrouwen: Achinoam, de Jizreëlitische, en Abigaïl de Karmelitische, de weduwe van Nabal. Dit nieuws kwam koning Saul al snel ter ore en hij staakte de achtervolging. Op het verzoek van David om ergens op het platteland te mogen wonen, schonk Akis hem de stad Siklag. Een jaar en vier maanden bleven zij in het gebied van de Filistijnen wonen.

Vervolgens wordt ons meegedeeld hoe het leven van David er in die periode uitzag. David en zijn mannen overvielen de Gesurieten, de Gizrieten en de Amalekieten: volken die van oudsher bij Sur langs de weg naar Egypte woonden. Zij doodden alle mensen in het gebied dat zij overvielen en eigenden zich de schapen, ossen, ezels, kamelen en kleding toe, voordat zij terugkeerden naar hun thuisbasis. Wanneer Akis vroeg: 'Waar hebt u heden een overval gepleegd?', dan was het antwoord: 'In het Zuiderland van Juda en in het Zuiderland van de Jerachmeëlieten, of in het Zuiderland van de Kenieten'. Op zijn rooftochten spaarde David niemand; man noch vrouw liet hij in leven om naar Gat mee te voeren. Anders zouden zij hem misschien hebben verraden. *Dit was zijn gewoonte, zolang hij in het gebied van de Filistijnen verbleef.* Tijdens zijn verblijf bij de Filistijnen was het dus Davids gewoonte te roven, te moorden en te liegen! Dit is bepaald niet het gedrag dat we van hem zouden verwachten. Zóver kan het echter komen, als een kind van God niet langer op God vertrouwt en een weg inslaat die van Hem afvoert. David werd zelfs aangesteld als vertrouweling en lijfwacht van koning Akis (1 Sam. 28:2). Paulus waarschuwt ons dat *verkeerde omgang goede zeden bederft* (1 Kor. 15:34). Davids vertrouwelijke omgang met de Filistijnen liet dan ook duidelijk diepe sporen na in zijn leven.

De geestelijke betekenis van de Filistijnen

Volgens Amos 9:7 kwamen de Filistijnen van het eiland Kaftor, dat is Kreta. Zij zijn via de Middellandse Zee richting Egypte getrokken en daarvandaan het land Kanaän binnengegaan. Dat zij niet door de Jordaan zijn getrokken, betekent geestelijk gesproken dat zij niet met Christus gestorven en opgestaan zijn. Via een 'eigen weg' zijn ze het land Kanaän binnengegaan (zie Ex. 13:17). Dat was een korte weg van elf dagen, zonder het vlees in de dood te moeten brengen. De Filistijnen waren wel de ergste vijanden van het volk van God. In de dagen van Saul zorgden zij ervoor dat er geen wapens waren in Israël (1 Sam. 13:19-22).

Ze zijn een beeld van mensen die zich wel op het christelijk erf bevinden, maar niet opnieuw geboren zijn. Zij hebben Gods Geest niet en worden *onbesneden* genoemd (Richt. 14:3; 15:18). Dit betekent dat zij niet in Gilgal – de plaats van de besnijdenis – zijn geweest toen zij het land Kanaän binnentrokken. Het zijn mensen in het vlees, die Christus niet toebehoren (Rom. 8:8-9). Mensen die niet opnieuw geboren zijn, hebben ook hele andere gewoonten dan gelovigen. In naam kunnen

zij christen zijn, maar hun handel en wandel toont aan dat het slechts naambelijders zijn. Ze noemen zich christenen, maar ze gedragen zich niet als zodanig. Als wij vertrouwelijke omgang met hen hebben, blijft dit niet zonder gevolgen voor ons geestelijk leven. Al snel nemen we hun gedrag en denken over. Het begint vaak klein, maar je merkt dat de goede zeden veranderen. Een leugentje om bestwil moet bijvoorbeeld kunnen. We gaan anders denken over samenwonen, homoseksualiteit, abortus en euthanasie. Deze zaken zijn allang geen thema meer in veel kerken. Je mag het bijna niet meer hardop zeggen: waar dit soort zaken worden getolereerd, horen kinderen van God niet thuis. Zij worden ertoe opgeroepen uit hun midden weg te gaan en zich van hen af te scheiden (zie 2 Kor. 6:14-18).

Waarom waarschuwt God hiervoor zo ernstig? Omdat het 'aanraken', d.i. de vertrouwelijke omgang met deze mensen ons *verontreinigt*. En met verontreinigde mensen kan God geen gemeenschap hebben. Wie dan ook beweert dat hij in het land van de Filistijnen met een goed geweten met God kan wandelen, bevindt zich waarschijnlijk al veel te lang onder hen! Tijdens de zestien maanden die David heeft doorgebracht bij de Filistijnen heeft hij geen enkele psalm geschreven waarin God werd grootgemaakt. Gods Geest kon hem niet meer gebruiken, en er was geen woord van God. Nergens lezen we dat de Here tot hem, of hij tot de Here gesproken heeft. Er was geen openbaring of gebedsleven. Ook werden er geen offers gebracht – geen aanbidding. Het was een tijd van geestelijke dorheid in het leven van David. Laten we deze waarschuwing dus ter harte nemen, want wij zijn niet beter dan hij.

Deze uitdrukking komt vaker voor in het boek Openbaring en slaat op mensen wier verblijf hier op aarde is³. Hun belangstelling gaat uitsluitend naar de aarde uit. Van een hemelse roeping voor Gods gemeente willen zij niets weten. De belofte van de opname van de gemeente zoals Paulus die beschrijft, waarbij zij thuishoort in het Vaderhuis (waarover de Heer Zelf sprak in Johannes 14), kennen zij niet of ontlokt hun slechts een meewarige lach.

Voor allen die wachten op de opname van de gelovigen, of die beter gezegd op hun Heer wachten die dan terugkomt, wijst ook dit vers erop dat er vóór de opname geen gebeurtenis meer hoeft plaats te vinden – laat staan dat de gelovigen van Gods gemeente door de oordelen heen zouden moeten gaan.

Het wordt nu tijd om te gaan kijken wat er na de opname van de gemeente op aarde zal gebeuren. Daarvoor lezen we in het volgende hoofdstuk een gedeelte uit het boek van de profeet Daniël, die de 70 jaar van de Babylonische ballingschap heeft meegemaakt (ca. 606 - 538 v. Chr.).

3) Letterlijk vertaald staat er 'de bewoners van de aarde' (zie hoofdstuk 6:10; 8:13; 11:10; 13:8, 12, 14; 17:2, 8).

Maar dat is niet het onderwijs van Genesis 24. Het gaat bij de beelden van het Oude Testament steeds om de *praktische* kant van ons geestelijk leven. Wij mogen hier geen direct onderwijs over nieuwtestamentische verborgenheden verwachten. De tent van Isaak kan dan ook geen beeld zijn van het hemelse Vaderhuis met de vele woningen (Joh. 14). Maar wij 'ontmoeten' de Heer reeds nu op de plaats waar Hij ons hier op aarde samenbrengt rondom Hemzelf, waar Zijn Woord centraal staat. Dat bewerkt het verlangen om ons zonder enige reserve aan Hem toe te wijden. Het resultaat is een leven in Zijn dienst en in Zijn nabijheid.

Vreemd...

100 euro lijkt zo veel als je ermee naar de kerk gaat, maar zo weinig als je gaat winkelen.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... *groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl